

человѣцы. Ни хъ наричатъ Пророцы: понеже, по край друго, тѣи предсказвахъ вѣдѣще-то.

Послѣ раздѣленіе царства-та, Іудейско-то и Израилско-то, особливо часто сѣ являвахъ Пророцы. Тѣи обличавахъ идолопоклонство-то и пороцитѣ, предсказвахъ наказаніа-та имъ, а благочестивы-тѣ людіе утѣшавахъ съ надежда за благодать Божіа и спасеніе.

Силенъ обличитель на идолопоклонство-то бѣше Пророкъ Иліа. Онъ предсказа Ахаавъ, Израилскомъ Царю, идолопоклонникъ, тригодишно бездѣдіе и гладъ; а при конца на това время, за да покаже нищожность-тъ на лъжовны-тѣ богове, и могъщество-то на истинного Бога, свали отъ небо-то огнь на приготвена-та жертва. Иліа възкръси сына-тъ на Сарапска-та вдовица, сподобисѣ да бесѣдова съ Бога на гора Хоривъ, и най сетнѣ сѣ възл на небо-то подобно енохъ.

Паденіе-то на Іудейско-то царство, на Іерусалима и на храма-тъ предрѣкохъ мнозы Пророци, особливо Іереміа, кой-то такаже предсказа и възобновленіе-то на Іерусалима.

Из главенъ предметъ на Пророческы-тѣ прорѣченіа бѣше овѣщанный Спаситель міра.

Тѣи то наричахъ Сынъ Давидовъ, Мессіа или Хрістосъ, сирѣчь Помазанникъ, Царь правды, Богъ крѣпкій, Князь мира, Отецъ на вѣдѣщій вѣкъ; и съ много подробности описвахъ това, какъ онъ ще сѣ яви на зема-та. Напримѣръ, че ще сѣ роди Той отъ Дѣва, че ще бѣде безгрѣшенъ, нъ ще пострадае за нашы-тѣ грѣхове, за да ны избави съ страданіа-та Си отъ грѣховетѣ; че Богъ дарѣва на чловѣцы-тѣ новъ вѣченъ Завѣтъ, и че исти-тѣ